

Khi Chúa Nằm Yên

Thuần Tuệ

Năm ấy tôi khoảng 18, 20 chi đó. Nhà tôi ở Vĩ Dạ, dân quanh vùng đa số theo Phật giáo. Các nhà thờ đều khá xa. Tối Noel tôi muốn đi chơi vô cùng mà không biết rủ ai. Anh Hiền đã đi chơi với đám bạn từ chiều, nhà chỉ còn hai cha con. Tôi đi ra đi vào một lát rồi rủ ba tôi:

- Chú ơi! - Anh em tôi gọi ba bằng chú - đi nhà thờ chơi chú hè!

Hai cha con vừa nói chuyện vừa đạp xe lòng vòng quanh mấy nhà thờ rồi ghé vào Nhà chung. Chú tôi giữ xe cho tôi vào xem triển lãm. Hai dãy phòng phía trước Nhà chung sáng choang ánh đèn. Cái lạnh của đêm dường như bị chặn lại ngoài cổng. Từng đám người ra vào tấp nập. Tôi hơi chóa mắt trước vô số tranh ảnh và hình tượng. Phần trình bày kỹ thuật và linh động giữa những khóm hoa đầy màu sắc. Tôi say mê đi từ phòng này sang phòng khác. Chung quanh bao nhiêu là người, đa số là thanh niên: Họ vui vẻ ồn ào. Tiếng cười nói át cả tiếng thánh ca êm dịu phát ra từ những chiếc máy đặt ở cuối phòng. Còn một phòng cuối gần khu Nhà chung, khoảng này vắng người hơn hết. Tôi bước vào và giật mình trước một bức

tranh chiếm gần hết khoảng vách. Tranh như cảnh thật, với đức Chúa lớn bằng người ta, nằm nghiêng trên một chiếc thuyền giữa biển. Biển đang giông tố thì phải, những lưỡi sóng cong vòng, cuộn cao chực úp lấy chiếc thuyền. Vẻ hoảng hốt của những người trên thuyền lộ rõ. Nét vẽ sóng động đến nỗi tôi bắt rùng mình trước hiểm họa ấy. Nhưng ngạc nhiên nhất là trong đám hỗn loạn kinh hãi kia, đức Chúa đang nằm nghiêng an tĩnh bên mạn thuyền, mắt khép hờ, tay xuôi theo mình.

Tôi bước tới gần, đọc dòng chữ ghi chú "Bằng sự yên tĩnh, Chúa cứu đám người khỏi nạn đắm thuyền".

Thật là khó hiểu. Quả tình tôi không hiểu gì hết. Chẳng chèo chống chi cả. Làm sao mà cứu thuyền? Mắt tôi không rời bức tranh. Không biết cái gì trên bức tranh đã tạo ấn tượng cho người xem đến thế! Tôi bước ra xa một chút, yên lặng ngắm nhìn. Khuôn mặt Chúa quả thật bình an, tương phản với vẻ hốt hoảng của những người trong thuyền. Người như đang ngủ yên dưới một gốc cây đầy bóng mát. Sự bình an và từ ái tỏa ra từ khuôn mặt và dáng nằm thư thả của người. Những cuộn sóng chung quanh dường mờ nhạt, biến cả cuồng nộ như đời xa ra. À, à, tôi gật gù, có lẽ cũng không hiểu gì hơn lúc nãy, nhưng nghe ra có đôi phần cảm thông. Bây giờ thì phải về thôi, chắc chú tôi đã dài cổ vì chờ tôi ngoài cổng.

Hồi ấy, tôi không kể cho chú tôi nghe về bức tranh, chỉ nói sơ sơ, có gặp một bức tranh thật lạ, rồi thôi. Có lẽ - tôi biết mình sẽ không kể lại được những cảm xúc trong lòng lúc xem tranh. Nhưng đến nay, cũng mười mấy năm rồi, lâu lâu cái cảm giác kỳ lạ kia vẫn sống lại trong tôi.

Người ta thường nói ở chùa thật là thanh tịnh. Nhưng có nhiều khi mình ngồi trên bồ đoàn mà cứ như ngồi trên biển - cuồng phong bão tố. Những cuộn sóng phiền não, cứ chực hất tôi tuột khỏi bồ đoàn. Tôi thấy mình ra sức chống chèo cầm cự, nhưng dường như bao giờ cũng vậy, cơn bão mộng tưởng ấy thường chỉ chầm dứt ở tư thế ngồi bó gối rầu rĩ ôm cái bồ đoàn trước bụng của tôi. Đó là chưa kể những trận đắm thuyền thực sự với những cơn giận không kiềm chế được thỉnh thoảng bùng ra thành lời nói, việc làm. Và tôi thắc mắc hoài. Làm sao để được yên đây?

Hôm nay chúng tôi học giờ Thầy - Thiền Sư Trung Hoa tập II, giọng cô Huệ rành rọt:

"...Tăng hỏi Hưng Hóa:

- Khi bốn phương tám mặt đến thì thế nào?

Hưng Hóa đáp:

- Đánh vào giữa đi.

Tăng làm lễ, Hưng Hóa nói:

- Hôm qua, ta đi phở trai trong thôn, đi đường gặp một trận gió to mưa lớn, lại nhằm trong miếu cổ tránh được qua."

Thầy cười hỏi chúng tôi:

- Máy đức có biết miếu xưa ở đâu không.

Tôi giật mình. Dáng nằm yên của Chúa trong bức tranh Noel năm nào chợt hiện ra rõ nét trong trí tôi. Tự nhiên tôi hết thắc mắc tại sao Chúa cứu được nạn đắm thuyền với dáng nằm yên tĩnh ấy. Bao năm rồi, tôi cứ như đám người mò mịt, hốt hoảng, chèo chống, và sặc sụa chìm lìm trong sóng biển. A, Chúa và Phật giống nhau ghê hè! Đây là chỗ trở về cội nguồn an ổn?

